

Dunántúli Harangszó



A NYUGATI (DUNÁNTÚLI) EVANGÉLIKUS EGYHÁZKERÜLET LAPJA

2013. TÉL



Szerkesztői sorok



Örömmel, hálával, és reménységgel tesszük le Olvasóink asztalára az újra megjelenő Dunántúli Harangszó második számát.

Örömmel, mert újságunk csapatmunka eredménye. Nagy érték az együtt végzett munka öröme, mert azt erősíti bennünk, hogy összetartozunk.

Hálával az Egyház Ura felé, mert az elmúlt negyedévben is sok érdekes, értékes eseménnyel ajándékozta meg egyházkerületünk népét. Könnyen beteltek az egyházmegyék eseményeiről szóló oldalak. De azért is hálásak vagyunk, mert Jézus Krisztus megajándékozott minket önmagával igéjében, és egymással is, egyházának közösségében. Testvérekkel, akik köztünk élnek, és testvérekkel, akik már előrementek a földön küzdő egyházból. Ezekből az ajándékokból részesedünk akkor, amikor igehirdetésük, életpéldájuk, kiérlelt bölcsességük erősíti, bátorítja hitünket és reménységünket.

Reménységgel, hogy a Dunántúli Harangszó azon túl, hogy informál, értelmet és szívet tágit, egyre inkább betöltheti azt a szép feladatát, hogy erősíti az egyházkerület népében az együvé tartozás élményét.

Így kínáljuk az igehirdetést és a teológiai munkákat épülésre. Az egyházkerület és az egyházmegyék hírei mellett kerületünk evangélikus középiskolái bemutatkozásukkal adnak tájékoztatást a felvételi lehetőségekről. Az ifjúsági oldal után olvasói levelet teszünk közzé, mellyel biztatjuk olvasóinkat gondolataik, véleményük megírására.

Kívánjuk, hogy az adventi időszak és karácsony ünnepének idején is öröm, hála és reménység töltse be mindannyiunk szívét. Ha ehhez hozzájárult lapunk, már nem volt hiábavaló fáradozásunk.

Kovács László
megbízott főszerkesztő

Nincs más út, csak az Isten útja...

Lassan lecseng az István, a király rockopera augusztusi bemutatója körül kavart vihar. Nem szeretném újra elővenni, és így vagy úgy minősíteni a rendezés és az előadás művészi értékeit. Csupán az utolsó jelenetre reagálnék.

A szereplőkre rácsapódik a korona vaskapuja, melyre hirtelen mindenki, mint egy börtönőrre kapaszkodik fel. Majd



a Himnusz bevezetőjének első hangjaira mindenki beáll a kör közepére, és együtt éneklük nemzeti imádságunkat. Ez a mozdulat számomra azt jelképezi, hogy itt, Magyarországon folyják bárhogy is az életünk, együtt kell élnünk, boldogulnunk, boldognak lennünk. Véres Koppány-pártiak, palástba öltözött király, kétszínű nyereségkeresők és idegen főurak

együtt kell, hogy megéljék a magyar korona alá zárttságot.

Láttunk már ilyen rácsokat hasonló művekben is. Például a Hair című musicalben hosszú hajukat vesztett fiatalok rázzák a rácsot. Láadásuk a vietnami háború ellen ebben is megmutatkozik.

Nem bírjuk a rácsokat, a határokat! Nem toleráljuk a másképp gondolkozókat. A magunk vérmérsékletével küzdünk a megkötöttség ellen.

A karácsonyt is mindenki máshogy ünnepli. Gazdag ajándékok, vagy szerényen terített asztal, de mindannyian próbálunk megfelelni az ünnep idilli hangulatának.

Pedig karácsonykor is kattan a rács, Isten zár körül bennünket egy korona alá. Eddig is tudtuk, hiszen számtalanszor kinyilatkoztatta már, de Jézus születésével kézzelfoghatóvá vált: Isten országába tartozunk! Isten ezzel a „mozdulattal” jelképezi, teszi számunkra érthetővé, hogy csak az ő országában élhetünk, boldogulhatunk, lehetünk boldogok. A testté lett Igén keresztül juthatunk el hozzá. Jézus ezt így fogalmazza: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.*”

Bródy János szövegíró ugyanezt fogalmazza meg az István király szájába adott szavakkal: „*Nincs más út, csak az Isten útja, bármit hoz reánk. E földön nála nincs nagyobb erő.*”

A Krisztus koronája alá zárttság felszabadító örömevel teljes karácsonyt kívánok mindenkinek!

Koczor György

Isten szeretete

„Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. Az Istent soha senki nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk: erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő mibennünk; mert a maga Lelkéből adott minékünk. És mi láttuk, és bizonyosságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül. A ki vallja, hogy Jézus az Istennek Fia, az Isten megmarad abban, és ő is az Istenben. És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és a ki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne.” (1Jn 4,9–16)

Karácsony a szeretet ünnepe, de nem azé a szereteté, amely az embertől telik, és az emberre vonatkozik. Az ember ennek az Istentől függetlenített szeretetnek ünnepévé tette karácsonyt, holott karácsony épp az isteni szeretetről beszél. Az ember arról a szeretetről beszél, mely az embertől indul ki és emberre irányul, az ige pedig arról a szeretetről, mely Istentől indul ki és az emberre irányul. (...)

1. Isten szeretetéről azt mondja az ige, hogy az *rejtett*. Isten szeretete elrejtett a Sátán miatt. A Sátán eltakarja előlünk Isten szeretetét, félremagyarázza szándékait, kétséget akar bennünk támasztani cselekedeteinek jósága iránt. Így csalja lépre Évát is. (...) Aki elhiszi az ördögnek, hogy Isten nem szeret, az akkor is, most is a bűn martaléka lesz.

Isten szeretete elrejtett a bűneink miatt is. A bűn válaszfalat emel közénk és Isten közé. Nem láthatjuk tőle Istent, mert Istent csak a tiszta szívűek láthatják meg (Mt 5,8). Rossz a lelkiismeretünk, nem merünk hinni abban, hogy Isten mégis szeret. (...)

Isten szeretetét azonban nemcsak a Sátán és a bűn rejt el előlünk, hanem sokszor maga Isten is. Az ő szeretete nem becéző, hanem nevelő szeretet, s ezért, ha úgy látja, hogy szeretetével visszaél az ember, tud kemény is lenni szeretetből. Jégpáncélt ölt magára, holott alatta olyan a szíve, mint egy vulkán. Haraggal csapkod körülöttünk, mint nyári fürgetegben a villám, pedig az egész csak műharag. Mi sem mutatja ezt jobban, mint az, hogy a bocsánatot kérőnek milyen gyorsan kész megbocsátani.

Hiszed-e, hogy szeret az Isten akkor is, ha semmit sem látsz szeretetéből?

2. Isten szeretete az ige szerint *megbizonyított* szeretet. A szív rejtett szeretetét ajándékok árulják el s bizonyítják. Isten is az ajándékaival mutatja meg, mennyire szeret. Mindennapi földi életünkben is bőven ellát mindennel, amire lelkünknek s testünknek szüksége van. Ez maga is

elég volna annak bizonyítására, hogy Isten szeretet, János azonban mindezt szóra sem méltatja. Nem azért, mintha természetesnek tartaná, hogy van élelme, ruhája, egészsége, munkája stb. (...) Ha mindez nem volna is, ő akkor is vallaná, hogy Isten szeret. Ha éheznie és rongyoskodnia kellene, ha betegágyon fetrengene kínok között, akkor sem rendülne meg abban a hitében, hogy Isten szeretet. (...)

János számára Isten szeretetének fő bizonyítéka a jászol és a kereszt, karácsony és nagypéntek. Olyan tények ezek, amelyek előtt minden kételkedésnek el kellene némulnia. Aki egyetlen egyszülött fiát hajlandó nekünk ajándékozni, tehetetlen kisgyermek testébe öltöztetni, ebbe a rideg világba küldeni s értünk a keresztén kínos halálra juttatni, annak a szeretetében nincs jogunk kételkedni. Annak a szeretete letagadhatatlanul és vitathatatlanul be van bizonyítva. (...)

Tények ezek, melyeket csak az nem lát, aki nem akarja látni. Látod-e te is? El tudod-e Jánossal mondani: „*mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét*” (16. v.)?

3. Éppen azért, mert Isten szeretete nem viszonszeretet, hanem elsődleges, kezdeményező szeretet, az ige szerint egyben *elkötelező* szeretet is. (...) A teljes szeretet egyszerre és együtt szereti Istent és a másik embert. Istent a felebarátban szereti s a felebarátban Istent. Minden más szeretet, mely ezt az Istentől rendelt egységet megbontja, hiányos, csonka, amputált, rokkant szeretet.

Érzed-e te is az Isten szeretetének ezt az elkötelezését, vagy csak élvezője akarsz lenni annak, hogy szeret az Isten? Ez alól a kötelezettség alól csak Isten szeretetének elvesztésével lehet kibújni.

4. Isten szeretete az ige szerint végül *ígéretes* szeretet.

Négy nagy ígéretet állít elibénk az apostol. Az egyik az élet ígérete. A 9. versben azt mondja, hogy Isten szeretetből azért küldte Fiát e világra, hogy éljünk általa.

A második a kegyelem ígérete. A 10. vers szerint Isten úgy szeretett minket, hogy elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. A harmadik a Szentlélek ígérete. A 12. és 13. vers arról beszél, hogy aki megmarad az Isten teljes szeretetében, annak a maga Lelkéből ad. A negyedik az Istennel való tartós közösség. A 15. és 16. vers abban csendül ki, hogy aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne.

Csupa olyan ígéret, melynek birtokáért sóvárogva sóvárgunk. Mennyit szenvedünk az alatt, hogy az az élet, amit élünk, nem méltó az élet nevére, hogy a kegyelemben nem tudunk megmaradni, hogy Szentlélek nélkül olyan gépiesen halott, erőtlen és erőltetett az egész kereszténységünk, s hogy Istenhez való viszonyunk olyan, mint a változó hold ragyogó holdtölték után pislákoló, felhők között szégyenkező újhoddal! Mi mindent próbálunk azért, hogy életünk az újonnan született ember élete legyen! Nézd, itt valami egészen egyszerű utat kínál Isten! Nem kíván emberfölötti áldozatokat, nehéz kegyességi gyakorlatokat, élénk siető szeretetével csak egyet ajánl: Szeress! Szeress, de nem az ember Istentől függetlenített szeretetével, hanem Isten szeretetének karácsonyi visszhangjával! Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és felebarátodat, mint önmagadat! A többit bízd a szeretet Istenére! Az ő ígéretei nem a szerelmes, nagyhangú, pózoló, meggondolatlan ígéretei. Isten szótartó Isten. Karácsony is ezt mutatja. Évezredes ígéretét váltotta benne valóra. A szeretetnek tett ígéreteit sem dobta a háta mögé. Egyszer te is a betlehemi pásztorok ámuló szemével fogod énekelni: „Eljött már, akit az atyák rég vártak, Sok királyok is kit látni kívántak, Kiről próféták jövendőt mondtak, Nyilván szólották.” (135. ének 3. v.) Ámen.

(Részletek Túróczy Zoltán 1953. Karácsony 2. napi igehirdetéséből)

„KRISZTUSNAK NÉGY ÁDVENTUSA...”

„Krisztusnak négy ádventusa, eljövetele vagy: Midőn a testben megjelent. Midőn a szívbe bészáll és az embert megtéríti. Midőn halála óráján elmégyen az emberhez. Midőn eljön az utolsó ítéletre.”



Talán sokaknak ismerősek Bod Péter (1712-1769) református lelkész idézett szavai. Új ádventet kezdtünk, illő hát, hogy Krisztus közelségéről és eljövételéről elmélkedjünk.

Krisztus első eljövetele történeti tény. Igaz, időről időre némely ideológiai irányzatok görcsösen próbálták igazolni ennek az ellenkezőjét, és legendává gyengíteni a betlehemi éjszaka történeteit. Ennél is veszedelmesebb az, amikor rózsaszínűre fakított, gügyögős gyermekmesévé alacsonyítjuk le annak az estének magasztos, angyalok kara által megénekelte eseményeit. Így aztán a mennyi ígéretek beteljesedésének fenséges Krisztus-ünnepe könnyedén formálódhat hangulatok fogságába zárt szeretetünneppé, gyermekek betlehemes játékvá, vagy – amint arra a saját gyülekezetemben az 1930-as években akadt is példa – közönséges „fenyőünneppé”. Karácsonykor egy megmásíthatatlan tényt ünnepelhetünk, amelynek alapja nem egy múló emberi hangulat, hanem Isten ígérete, illetve az annak beteljesedését munkáló kegyelmes cselekvése: megszületett a Megváltó!

Krisztusnak a második eljövetele az ő „szívünkbe szállása”: amikor az övéi leszünk, megtérünk, hitre jutunk. Fontos, hogy ezzel összefüggésben visszautaljunk az előző pontra: ez a „szívünkbe szállás” Jézus születéséhez hasonlóan tőlünk független, megmásíthatatlan isteni cselekvés. Bár mi gyakran igyekszünk a javunkra billenteni a mérleget, amikor úgy véljük: a megtérésünk, a hitünk a saját tudatos válaszuk az isteni kezdeményezésre. Ismerjük a divatos szólamot: Isten mindent megtett értünk, most már rajtunk a sor, adjuk át neki az életünket... Csakhogy a megtérésünket is Isten munkálja, mégpedig egyháza közösségében, igéje és a szentségek révén, amelyek által – így olvassuk az Ágostai hitvallásban – a Szentlélek,

ahol, és amikor Istennek tetszik, hitet teremt bennünk.

Krisztus harmadik „ádventusa” életünk végén ér bennünket: amikor majd a színe elé kell állnunk. E világban – és emberi horizontunk mértéke szerint ez érthető is – szomorúan, sötét gondolatokkal terheltlen készülünk erre a napra. Ádvent idején azonban rádöbbenhetünk arra, hogy még a halálunk óráján is Krisztus jövetelével szembesülünk. A halál nem fizikai-biológiai folyamatok összessége, hanem a bűn büntetése, és mint ilyen, ugyancsak Isten cselekvése. Ezáltal nem kegyelemről, hanem ítéletről van szó. De a halál is Krisztus „ádventusa”! Nem egyszerűen velünk történik valami, hanem az ő személyében az ítéletben is az a Megváltó érkezik hozzánk, aki az életét adta értünk. Ókori elődeinktől tehát bizvást megtanulhatjuk: halálunk órájára mint „menyeyi születésnapunkra” szabad tekintenünk.

Krisztus utolsó eljövetele nem a mi e világi életünknek, hanem magának a világnak fog véget vetni. Ez lenne a mi hitünknek a legvégső távlat – ennek ellenére mi meglehetősen mostohán bánunk vele. Sosem volt misztikus bibliai kódok alapján igyekszünk megfejteni az időpontját. Fantasztikus filmek lenyűgöző számítógépes animációi alapján igyekszünk képet alkotni róla – amelyek persze mindig úgy csavarják a történetet, hogy a világ végül mégis megmarad. Vagy egyszerűen csak nem tudunk már hinni benne... Krisztus utolsó „ádventusa” azonban éppenséggel azt jelenti, hogy többé nem kell várnunk őt: az idők végén mindörökké velünk marad, mi pedig övele. Átala a reményeink valósággá, bizonyossággá lesznek. A Krisztus-jövetel ádventi heteiben pedig ennek a jövőbeli, de bizonyos reménységnek az előízeibe kóstolhatunk bele.

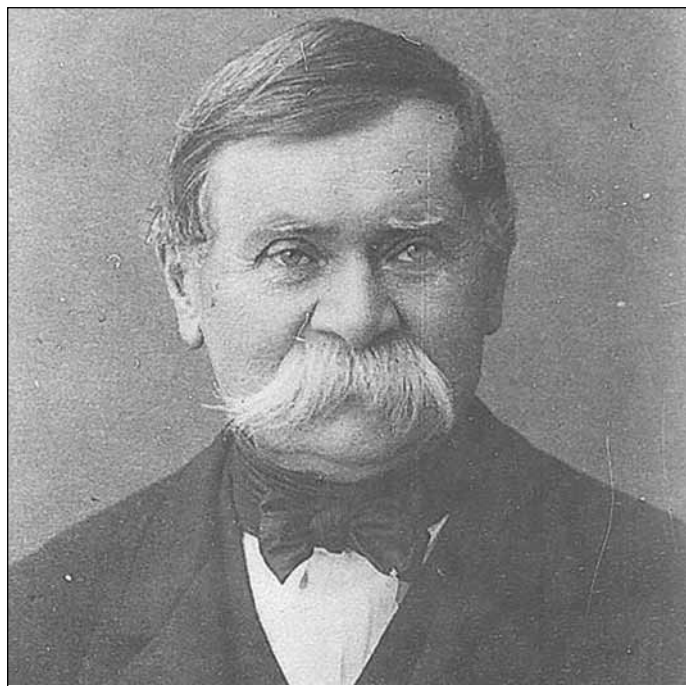
Krisztusnak négyféle eljövetele van. Ünnepeink hálás szívvel az elsőt; köszönjük meg Urunknak, hogy az ige és a szentségek által, Szentlelke titokzatos munkájaként naponta részesít bennünket a másodiknak az örömeiben; kérjük tőle erőt arra az órára, amikor a harmadiknak eljön az ideje – és várjuk Krisztusba vetett reménységgel a negyediknek a bekövetkeztét.

Tubán József lelkész



Nyomdászmeister emlékezete

Egy magányos szürkegránit oszlop áll Kemend (ma Kemendollár) ősi temetőjében. Rajta egyszerű felirat: Czéh Sándor magyaróvári nyomdatulajdonos. Született: 1813. április 13-án, meghalt 1883. szeptember 1-jén.



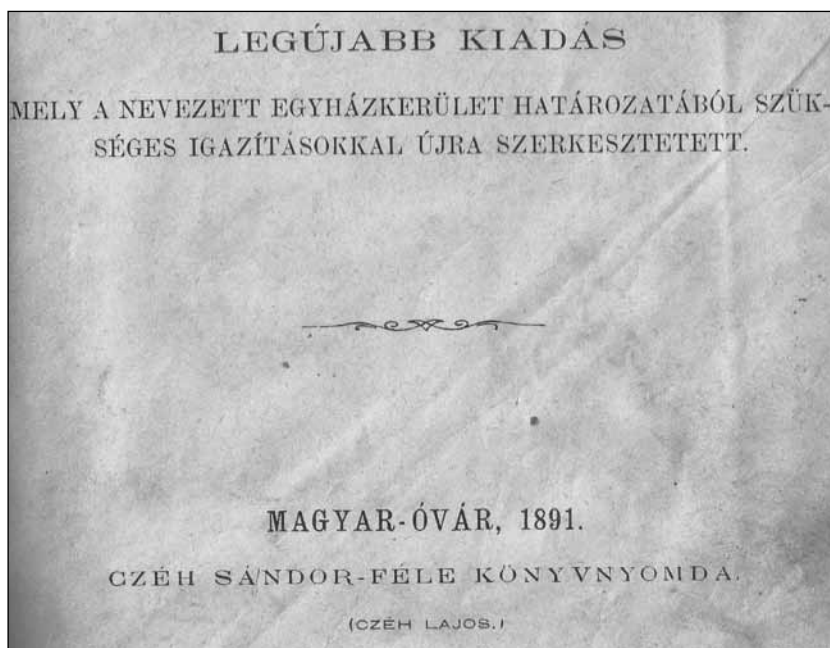
2013. augusztus 31-én délelőtt 11 órakor Mosonmagyaróvárról népes csoport érkezett a temetőbe, hogy tagjai megemlékezzenek városuk híres emberéről, és elhelyezzék az emlékezés koszorúit. Ki volt ez a nagyszerű ember, kiről a hálás utókor fontosnak tartja, hogy halála után 130 évvel is megemlékezzen? Hasonló gondolatok jártak nekem is a fejemben, mikor a síremléket 1992-ben felfedeztem. Kerestem, kutattam utána, és sok levelezés eredményeként egy nagyszerű ember életrajza bontakozott ki előttem.

Czéh Sándor Győrben született régi evangélikus családban. Apja, Czéh András tengerész, majd gabonakereskedő volt. Sándor fia tizenkét évesen tanoncnak állt egy győri nyomdában, majd rövid vándorlás után Pozsonyban korrektorként dolgozott. 1835-ben megpályázta azt a királyi kiváltságlevelet, amellyel 1836-ban megindította Moson Vármegye első nyomdáját. A királyi szabadalomlevél alapján a nyomda „császári és királyi kiváltságos könyvnyomda” volt. Így a nyomdai termékek után adót nem fizetett, de a vármegye területén tilos volt más nyomdát felállítani. A nyomda első munkáját a városi vásárcédulák képezték 1836. augusztus 16-án. Nemsokára nyomdatermékei ismertek lettek az egész országban. Az akkori nyomdatechnika nehézségei dacára a legprecízebb nyomtatványokat készítette négy faszerkezetű kéziszajtaján, amelyeket

1859-ben váltott fel a gyorsajtó. A nyomtatványok zömét az apróbb munkákon kívül imádságos- és énekeskönyvek képezték. A Dunántúli Evangélikus Egyház énekeskönyvét 1861-től 1908-ig mindig a Czéh-nyomda készítette. 1838-ban könyvesboltot és kölcsönkönyvtárat nyitott. A könyvtár 4000 kötetes volt. 1848-ban német nyelven, de hazafias tartalommal indított egy folyóiratot, amit a német cenzúra miatt fél év múlva meg kellett szüntetnie. Az 1870-es években héber nyelvű könyveket is kiadott, ezek Európa-szerte ismertté tették a nyomda nevét. Az első rendszeresen megjelenő városi újságok: Lajta, Magyaróvár és Vidéke, Mosonmegyei Hírlap szintén a Czéh-nyomda termékei voltak. De sok szakfolyóirat: a Gyakorlati Mezőgazda, a Mezőgazdasági Szemle is itt került kinyomtatásra.

Czéh Sándor tevékeny közéleti ember és példás családapa volt. 1848-ban nemzetőrnek állt. Később városi tanácsnok lett, majd a kapitánysági hivatalt vezette. 1883 augusztusában Ollárba utazott rokonlátogatóba. Valószínűleg Rotter János ollári uradalmi számtartó családját látogatta meg. Az utazás közben súlyosan megfázott, és szeptember 1-jén elhalálozott. A nagy meleg miatt a holttestet Magyaróvárra visszaszállítani a kor közlekedési viszonyai miatt lehetetlen volt, ezért másnap, szeptember 2-án a kemendi temetőben helyezték végső nyugalomra. A temetési szertartást Frűhwirth (Vértesi) Sándor evangélikus lelkész végezte. Sírjára családja később szürkegránit oszlopot emeltetett. Czéh Sándor nyomdai tevékenységét fia, Czéh Lajos folytatta. 1992-ben Mosonmagyaróváron a Magyar utca elején emléktáblát állítottak tiszteletére. Méltó arra ez a nagyszerű ember, hogy emlékét itt, Zalában is, hol teste pihen, megőrizzük. Tevékenységéről egy kis kiállítás is megemlékezik a kemendollári helytörténeti gyűjteményben.

Vikár Tibor tanár



Részlet a dunántúli Keresztyén Énekes Könyv előlapjából

Gyurátz Ferenc-díj 2013. díjazottjai



Miklósné Jancsó Hanna az intézmény újraindulása, 1992 óta tagja a győri Péterfy Sándor Evangélikus Gimnázium, Általános Iskola és Óvoda tantestületének, valamint a győri evangélikus gyülekezetnek. Férje elvesztése óta egyedül neveli három gyermekét.

1. Hogyan érintette Önt, milyen érzéseket váltott ki Önben, amikor értesült arról, hogy a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület idén Önnek ítélte a Gyurátz Ferenc-díjat?

A hír váratlanul ért, és hosszú ideig azon töprengtem, hogy mivel érdemeltem ki ezt a díjat. Később megismerhettem a laudációt, és így választ kaptam a kérdéseimre. Meghatott a felém áradó bizalom, és növekedett az örömöm.

Tanulmányi kötelezettségeim miatt nem lehettem jelen a konferencián, melynek keretei között került sor a díjátadásra. Ez vegyes érzéseket keltett bennem: sajnáltam, hogy nem mondhatok köszönetet személyesen, másrészt pedig némi megkönnyebbülést jelentett, hogy nem kell „reflektorfényben” állnom.

2. Mi jelenti az Ön számára a legnagyobb sikerélményt pedagógiai munkája során?

Nagy öröm számomra, amikor tehetséges diákom tanulmányi versenyen jelentős eredményt ér el, és tudom, hogy az én munkám is hozzásegítette őt mindehhez. Nagy öröm az is, amikor egy kevésbé sok talentummal megáldott tanítványomon látom, hogy sikerült megértetnem vele, milyen sokat fejlődhet, ha szorgalmasan, kitartóan végzi a dolgát. A legnagyobb sikerélményt számomra azonban egy nyolcéves osztályfőnöki kíséret lezáró elköszönés jelentette. Maturandusaink személyre szóló levelekkel köszöntek el tőlem. Mindenki azt próbálta megfogalmazni saját szavaival vagy művészek segítségével, hogy az együtt megélt évek mit hoztak és mit jelentenek számára. Annyi szeretetet sugárzó, őszinte, érett gondolat kapott helyet a sokszínű papírlapokon, hogy nehéz tárgyilagosan visszaidézni őket. Úgy éreztem, ezek a fiatalok valóban érettek lettek, és ennek az érési folyamatnak én is részese lehettem. Ezért csak hálát adhatok az Úristennek.

3. Ki az Ön példaképe, aki inspirálta/inspirálja hivatásválasztásában, illetve tanári tevékenysége végzésében?

Több személy gyakorolt rám komoly hatást az elmúlt évtizedek során oly módon, hogy személyiségük különböző oldala példaként állt és áll ma is előttem. Édesanyám pedagógusi, majd intézményvezetői pályája arra tanított meg, hogy hogyan kell alázattal, emberszeretettel, -tisztelő módon végezni hivatásomat. Középiskolai magyartanárom, Z. Szabó László mély tudást tükröző, varázslatos előadásai arra figyelmeztetnek, hogy egész életem során gyarapítanom kell ismereteimet, új és új módszereket kell elsajátítanom, hogy napról napra megszerezsem és megtartsam tanítványaim figyelmét. Végül Péterfy Sándort, iskolánk névadóját kell említenem, akinek életútjáról sokat olvastam, többször jártam szülőhelyén, beszéltem emlékének özvegyével. Az ő odafordulása a nehéz sorsú embertársakhoz, ötletgazdag segítő tevékenysége folyamatosan követendő példa számomra.

.....



Vikár Tibor Miklós tanár, helytörténész. A kajárpéci gyülekezetben nevelkedett, jelenleg a zalaistvándi gyülekezet tagja, 2012 óta felügyelője. Feleségével három gyermeket nevelnek.

1. Hogyan érintette Önt, milyen érzéseket váltott ki Önben, amikor értesült arról, hogy a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület idén Önnek ítélte a Gyurátz Ferenc-díjat?

Egy kicsit meglepődtem, mert az egész dolog váratlanul ért. Amikor Koczor György lelkész úr közölte velem, hogy Gyurátz Ferenc-díjban részesülök, nagyon megörültem. Sopronba, a díj hivatalos átadására tanári elfoglaltságom miatt nem tudtam elmenni.

Azután a püspök úr közölte velem, hogy a díjat ünnepélyes keretek között szülőfalumban, Kajárpécen (Kispécen) kapom meg, abban az ősi templomban, ahol először részesültem az Úr áldásában. Nagyon meghatódtam, ennél nagyobb elismerést még nem kaptam.

2. Mi jelenti az Ön számára a legnagyobb sikerélményt pedagógiai munkája során?

Mindig gyermekekkel lehetek, és tudásomat átadhatom számukra. Része lehetek egy olyan nagy munkának, amely a jövő generációját neveli. Már volt diákjaim gyermekei járnak velem szülőföldjük ösvényeire, és fedezik fel a régi emlékeket. Számomra a munkás, tevékeny hétköznapiak adják az erőt ehhez a munkához.

3. Ki az Ön példaképe, aki inspirálta/inspirálja hivatásválasztásában, illetve tanári tevékenysége végzésében?

Az én pedagógusi pályakezdetemet Kovács József kispéci népkántortanító inspirálta. Az ő keze alatt nőttem fel és szerettem meg a honismereti mozgalmat.

Hosszú délutánokat töltöttünk együtt, beszélgettünk az elmúlt időről, emberekről. Csodáltam őt, hogy a nehéz időkben is hű maradt elveihez, tanított, szervezte a község kulturális életét. Azért léptem a pedagógusi pályára, hogy én is olyan ember legyek, mint ő. Ezért jelentkeztem a szombathelyi tanárképző főiskola történelem szakára. A közeli Velem község népfőiskoláján megismertem életem párját, így 1992-ben Zala megyébe költöztem. Zalabérben családot alapítottam, és a közeli Pókaszeptken kaptam tanári állást, ahol azóta is tanítom a környék gyermekeit. Közben a Zala-völgy múltját is kutatom, hogy az ősök kincsei megmaradjanak a következő nemzedék számára. Próbálom a felnövekvő generációnak a múlt és a jelen szeretetét úgy átadni, ahogy azt Kovács tanító bácsitól láttam.

Összeállította: Adámi Mária; madami@lutheran.hu

Emléktúra az artikuláris időkbe...

Az emlékezés és emlékeztetés nagyon fontos bibliai tradíció. Az Egyiptomból való szabadítás történetét a zsidó családfőknek évről évre el kellett mesélniük.

Ez egyszerre volt bizonyágtétel a népéről megemlékező, az övéinek szabadítást készítő Istenről, ugyanakkor erősítette a választott nép identitását, és erősítette küldetésudatát is.



Egyházi naptárunk, amely végigvezet az üdvösségtörténet állomásain, ugyanezt a feladatot kívánja betölteni. Bizonyágot tenni Isten gondoskodó, szabadítást, üdvösséget készítő szeretetéről, valamint ez által erősíteni a kötődést Jézus Krisztushoz és a Krisztusban létrejövő családhoz, az egyházhoz.

A reformáció 500. évfordulójára készülve szeretnénk egy rendhagyó artikuláris napot tartani. Közel 500 éves történelmünkben 100 év a korlátozott vallásszabadság jegyében telt. A gyötrelmes üldözést hozó gyászévtized következményeként szabadságharcok lobbantak, melyek a vallásszabadság kérdését is zászlajukra tűzték. A soproni országgyűlés ennek hatására 1681-ben megalkotta a XXVI. törvénycikket, amely felsorolta azoknak a településeknek a listáját (artikulus), ahol a jogfosztott protestánsok vármegyénként két településen hitük szerint tarthattak istentiszteletet. Egészen 1781-ig (II. József türelmi rendeletéig) vasárnaponként gyalogosok és lovaskocsisok serege kelt útra, hogy az artikuláris templomban reformált istentiszteleten vehessenek részt. Azt tervezzük, hogy 2015-ben úgy idéznénk fel ezt az időszakot, hogy egy tényleges artikuláris összefüggést szervezzünk az egyik artikuláris településre.

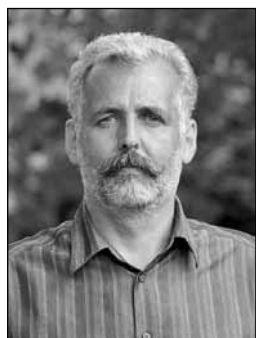
A választás Nemescsóra esett, mivel Ausztriából is jelezték, hogy szívesen bekapcsolódnak egy ilyen programba, onnan is elindulnának erre a találkozóra. Több, Nemescsótól különböző távolságra lévő gyűjtőpontot fogunk kijelölni. A modern közlekedési eszközöket ott le kell majd tenni, és onnan a hagyományos módon indulhatnak csoportok. Kizárólag úgy, ahogyan annak idején, gyalogosan, illetve lovas kocsikkal. Biztos vagyok abban, hogy ez az alkalom érdekes és emlékeztető lesz. A lábunkban és a bőrünkön fogjuk megtapasztalni azt, hogy eleinknek mennyivel nagyobb áldozatot kellett hozniuk azért, hogy egy evangélikus istentiszteleten részt vehessenek, az ígét hallhassák, és evangéliumi hitüket megélhessék. Bízom abban is, hogy identitásunkat is erősíteni fogja ez az alkalom. Azon túl, hogy eleinkre büszkék lehetünk, taníthat arra, hogy Isten ígéjének kincsét nekünk is jobban meg kéne becsülnünk.

Szemerei János püspök

Misszió kifelé vagy befelé?

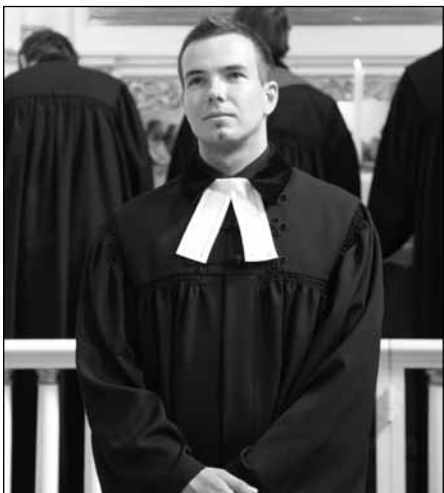
Nemrégiben alkalmam nyílt egy egyházunk által szervezett egészségügyi felmérésen részt venni a Magyar Honvédség Kecskeméti Repülős Kórházában. Ezen a helyen folyik minden magyar katona egészségügyi szűrése, kiemelten a pilóták és a külszolgálatra indulók esetében. Ezen katonák sorában vizsgáltak bennünket, civileket is a katonaeorvosok nagy alaposággal.

Az egyik orvos megkérdezte: Milyen misszióba is készülnek önök? Feltételezve, hogy mi is valamelyik magyar kontingens tagjai vagyunk Afganisztánba, vagy Koszovóba készülve. A félreértés adta helyzetben jött a válasz: Mi egy 2000 éves küldetés képviselői vagyunk. Az elmúlt hetekben többször botlottam bele a kérdésbe, hogy miben is áll egyházunk missziói stratégiája. Egyrészt van egy missziói bizottságunk, amely ennek megalkotására és részben végrehajtásának megszervezésére hivatott. Másrészt létezik egy stratégiát alkotó munkacsoport, amely szintén egyházunk megújulásán dolgozik, aminek fő csapása szintén csak a misszió lehet. Ezen grémiumok az egyház vezetése által életre hívott testületek, és csak remélni tudom, hogy munkájuk előbb-utóbb összehajlik. Számomra azonban életszerűbbnek és hitelesebbnek tűnik azon gyülekezetek ilyen irányú munkálkodása, ahol ezt a mindennapokban élük és végzik. Ahol a hangsúly nem a „vagy”-on, hanem az „és”-en van. Nem misszió kifelé vagy befelé, hanem misszió kifelé és befelé. Mindenképpen először Krisztus láthatatlan egyházába kell személyesen beépülnöm. Abba az egyházba, amelynek születésnapja pünkösdkor van. Ez a keresztyén egyház. Természetesen nekünk, evangélikusoknak ez a helyi evangélikus közösséget jelenti. Ide



a Szentlélek vezet, és személyes elköteleződésünkre kapjuk meg a választ, illetve azt a sok ajándékot, amit az egyházon keresztül Isten kínál nekünk. Magát az élő Úr Jézust, írott és hirdetett ígében és a szentségekben. Ennek a tapasztalatnak a megerősítésére nagy szükség van egyházon, illetve gyülekezetben belüli evangelizációkon, missziói alkalmakon. Hála Istennek, az elmúlt hetekben több gyülekezetben jártam, ahol azért jöttek össze egy település vagy egy körzet evangélikusai, hogy ezt előadásokon, fórumbeszélgetéseken, de mindenekelőtt evangelizációs igehirdetéseken és úrvacsorai közösségben kapják, éljék át. (Malomsok, Csikvánd, Györság, Györszemere...) Az így megerősödött közösségek tudnak kifelé szolgálni. Példaadó élettel, segítő szeretettel, imádsággal, hívogatóssal. Megélt evangélikus keresztyénségükkel tudnak láthatóan evangélikusok, örömhírhordozók lenni. Hadd buzdítsak minden gyülekezetet, gyülekezetvezetőt hasonló alkalmak szervezésére. Nagyon fontos, hogy országos, kerületi, egyházmegyei missziói napokon, evangelizációkon átéljük a közösséget tágabb környezetünkben élő hittestvéreinkkel. De a legfontosabb, hogy közvetlen környezetünkben, családjunkban, lakóhelyünkön tudjuk képviselni hittelet, hitelesen és hűségesen az egyház Urát, akinek nagykövetei, küldöttei vagyunk. Ezzel a tudattal, de inkább felszabadult örömmel vegyük magunkra ezt a felelősséget, és készítsük el, majd valósítsuk meg saját gyülekezetünk missziói programját, gyülekezetstratégiáját.

Mészáros Tamás egyházkerületi felügyelő



A nyáron érkezett a Pustavám-Móri Evangélikus Egyházközségbe Ribárszki Ákos, hogy lelkési szolgálatát itt folytassa. Ismerkedjenek meg vele!

Kondoroson születtem, ott töltöttem gyermekkorom nagy részét. A Békéscsaba Evangélikus Gimnáziumban érettségiztem. Diplomámat az Evangélikus Hittudományi Egyetemen 2008 májusában védtem meg. Még ebben az évben egyéves ösztöndíjat nyertem a németországi Neuendettelsauban található Augustana Főiskola teológiai karára.

2010. augusztus 14-én szenteltek lelkésszé a kondorosi evangélikus templomban. 2010 augusztusától végeztem iskolalelkési szolgálatot az orosházi Székács József Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnáziumban. Az ott eltöltött három esztendőben nagyon sok alkalmat tartottam, melyeknek célja a gyermekek egészséges lelki nevelése, s végső soron Istenhez vezetése volt.

Majd 2013-ban kerültem a Pustavám-Móri Evangélikus Egyházközségbe. Feleségem, Pintér Noémi a közeli Bakonyszombathelyről származik, s jelenleg az ács-teszéri óvodában óvónő, illetve szülőfalujában evangélikus hittant tanít.

Szeretnénk sok szép esztendőt eltölteni a gyülekezetben, s alkalmainkkal mind az idősebbeket, mind a fiatalabbakat közelebb vezetni a legbecsebb, soha el nem múló kincshez: Isten igéjéhez.

Korálünnep Oroszlányban

2013. október 13-án délután 16 órától kezdődött Oroszlányban az egyházmegyei kórustalálkozó, ahol ebben az évben az evangélikus istentisztelet zenei sajátosságára, a koráléneklésre összpontosult az ünnepi koncepció. Szabik Attila egyházmegyei zenei felelős és Ecsedi Zsuzsanna a Fóti Kántorképző Intézet képviselőjében köszöntötte a kórusokat, és a közreműködő lajoskomáromi fúvószenekart, a házigazda oroszlányi énekkart és a hangszeres kísérelőket, akik az egyházmegye majdnem minden gyülekezetéből érkeztek. Felemelő érzés volt az együtt muzsikálás. Amikor a jól ismert korál, a „Ki dolgát mind az Úrra hagyja” száz zeneileg képzett torokból együtt szólal meg, akkor azt gondolom, örülnek az angyalok ott fent és idelent.

A komáromi gyülekezet nem felejt el gyökereit

85 éves fennállását ünnepelte a Komáromi Evangélikus Egyház és a hozzá tartozó szóránygyülekezetek 2013. október 26-án, egy verőfényes őszi szombati napon. Nem falakat és köveket ünnepeltek, nem csak az Imaház ünnepe volt ez, hanem a gyülekezeté, mely élni akar, és helyet kér az egyház és Komárom város életében. Az ünneplés istentisztelettel kezdődött - ennek keretén belül az evangélikus kórus és az ifjúsági csoport is szerepelt -, melyen Szarka István, a Fejér-Komáromi Evangélikus Egyházmegye esperese hirdette az ígét, a Mt 7, 24 („Valaki azért hallja én tőlem e beszédek, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a kősziklára építette az ő házat”) alapján. Az istentiszteletet ünnepi közgyűlés követte, mely alkalommal az egyházmegye felügyelője, Komárom város polgármestere, a történelmi egyházak helyi képviselői üdvözölték a gyülekezetet és annak nemes igyekezetét, törekvését. Az egyházkerület elnöksége levélben üdvözölte a gyülekezetet és fejezte ki támogatását. A közgyűlés fénypontja a korábban itt szolgált lelkészek vagy életben maradt családtagjaik és a felügyelők vagy családtagjaik meghívása volt. Ez alkalommal a gyülekezet egy szál virággal és egy szerény ajándékkal lepte meg őket, ezzel is kifejezve köszönetét szolgálatukért, áldozatos munkájukért. Az ebből a világból elköltözött lelkészekért, felügyelőkért egyperces, néma felállással adó-

zott a jelenlevő gyülekezet. A továbbiakban szintén egy szál virággal és egy szerény ajándékkal jutalmazták meg azokat a gyülekezeti tagokat, akik hosszú ideje vállalják az áldozatos munkát egyházuk érdekében. Az ünnepség emlékére a templom belsejében egy Erdélyben faragott emléktáblát helyeztek el a gyülekezet, mely jelként legyen mindenki szeme előtt, hogy a komáromi evangélikus közösség nem felejt el elődeit, gyökereit, keresztyén hovatartozását.

Az ünnepséget rövid állófogadás követte a városháza dísztermében, ahol a meghívottak és a helyben lakók nyitottabb keretek között tudtak beszélgetni és emlékeiket egymással megosztani. A fogadás keretén belül Dráfi Mátyás érdemes művész szavalt, hagyományos zene szólt, és táncosok is felléptek. Az alkalmat az evangélikus kórus műsora zárta.

Összeállította:

Szarka Éva lelkész; istvan.szarka@lutheran.hu



A győrsági evangélikusok első gyülekezeti és családi napja

Régi terve vált valóra a Pannonhalmi-dombvidék lábánál élő maroknyi evangélikus közösség vezetőinek, miszerint a misziói munkát segítő, az egyházközség területén élő evangélikusokat – családtagjaikkal együtt – egy egész napos program keretében gyűjtsék össze. Erre az alkalomra szeptember utolsó vasárnapját jelölték meg, amely egyben a templomszentelés évfordulója is. Minden ismert családba – ahol legalább egy evangélikus él – meghívót juttattak el. Így sikerült Győrşagon kívül Péren, Pannonhalmán, Écsen, Töltéstaván, Mindszentpusztán is megszólítani az evangélikusokat.



A nap témája – Isten népének közössége – nagyon egyszerűen hangzik, és mégis mennyire sokrétűvé válhat az ember életében. Mit jelent ez? Hogyan kapunk ide meghívást? Hogyan éljük meg ezt a közösséget a gyakorlatban? A meghívott vendég előadók erről szölk, ezt a témát járták körül.

Az ünnepi program úrvacsorai istentisztelettel kezdődött, melyen Ittész János nyugalmazott püspök hirdetett ígét, majd Mészáros Tamás egyházkerületi felügyelő vezetett fórumbeszélgetést.

A templomi alkalom után a helyi kultúrházban folytatódott az együttlét. Szorgos férfikezek készítettek el az ebédet, melyet a jelenlévők jóízűen fogyasztottak el. A lelki táplálék mellett nagy örömet jelentett látni a gyülekezet összefogását, ami a megterített

asztalok finomságaiban is megnyilvánult.

Ebéd után Isó Dorottya veszprémi lelkész tartott előadást az egyházzól, *mint Isten népének közösségéről*. Ezután a vadkörtefa meséje következett, amit a helyi óvónők mutattak be bábjátéokban. Amiként a lenézett vadkörtefa megmentette a szép gyümölcsös fáinak életét, így törte meg Krisztus megvetett keresztye az ellenünk indult sátáni erők „nagy viharát”. A nap zárásaként Vas megyei fiatalok, az egykori Charis közösség tagjai adtak rendhagyó énekórával egybekötött, rögtönzött könnyűzenei koncertet, melyen - mint ahogy vezetőjük, Szabó Ákos fogalmazott - *semmi sem az volt, aminek látszott...*

Erre a napra készült el és lett publikus az a honlap (<http://gyorsag.lutheran.hu>), amelyen ez a kis közösség a világhálón keresztül is megmutatja magát.

A nap folyamán több mint száz vendég fordult meg a győrságiak első gyülekezeti és családi napján. Erre az alkalomra is érvényes volt az e napra megjelent gyülekezeti képeskönyv egyik bevezető gondolata: „... az Úr Isten előtt a kicsi, a kevés is lehet kedves és becsben tartott. Ha őhozzá tartozik, akkor van múltja, jelene és jövője is!” Úgy legyen!

Reméljük, lesz folytatás, és jövőre még többen meghallják a hívogató szót!

Új lelkészek a Győr - Mosoni Egyházmegyébe



Vladika Zsófia vagyok. Pécsen születtem.

Elsőként a SOTE Testnevelési Főiskolai Karán kosárlabda-edzői oklevelet szereztem.

De hamar eljött a felismerés ideje, hogy nem az (az egyetlen) dolgom, hogy az emberek testét eddzem, hanem a lelkükkel is foglalkoznom kell. Így aztán a belső elhívásnak engedelm

meskedve jelentkeztem a Teológiára. Az egyetemi éveket követően 3 évet szolgáltam Kisköröşön beosztott lelkészként.

Férjem agrármérnök. Két gyermekünk van.

Téten olyan közösség lelkésze lehetek, ahol nyitottak az újdonságokra, és készek is tenni annak érdekében, hogy egy-egy alkalom megvalósuljon.



Szabó János vagyok. Feleségem pedagógus, két gyermekünk van.

1999-ben ordinált Harmati Béla püspök. Szarvason a múlt tanévben – az akkor induló egyházi iskolában – iskolalelkész szolgálatot végeztem.

Aktívan bekapcsolódtam mindkét szarvasi gyülekezet életébe.

A nyáron helyezett Szemei János püspök a győri gyülekezet III. körzetébe megbízott lelkészként. Elsődleges feladatomb az ifjúsági munka területén lesz.

Összeállította:

Koháry Ferenc;

ferenc.kohary@lutheran.hu

Kősziklára épített Istenházak!



Somogyszob és Pat települések talán nem is ismertek a távoli olvasók számára. Két kis közösség Somogy-Zala szívében, akik idén ismét megmutatták, élni, létezni akarnak nemcsak országunkban, hanem egyházunkban is.

A pati evangélikus közösség a 150 éves templomáért, a somogyszobi evangélikusok pedig a templomfelújításért adtak hálát, amit pályázati pénzből, egyházmegyei támogatásból, a hívek áldozatos összefogásából és a helyi önkormányzat anyagi támogatásából sikerült megvalósítaniuk. A somogyszobi 72 éves templom alig 20 fős gyülekezete tetőcserét, valamint külső és belső felújítást hajtott végre Isten házában.

A pati ünnepen Szemerei János püspök a homokra és a kősziklára épített ház példázatáról szólt. Adja Isten, hogy mind a két gyülekezet hosszú éveken, évtizedeken keresztül tudjon létezni, szólhasson Isten igéje a településeken, és hirdesse a két szépen felújított templom Jézus példázatának üzenetét: aki sziklára építi házában, annak nem kell félni, jöjjön bármilyen veszedelem.

„Ti vagytok a föld sója”

Egyházmegyei napra gyűltek össze Kaposváron az evangélikusok 2013 októberének második szombatján. Meghívók helyett idén sőtartók hívogatták a gyülekezeti tagokat meggyezerte a rendezvényre.

A napot az újjáalakuló nagykanizsai énekkar indította, majd Kőszeghyné Raczkó Zsuzsanna ecsenyi lelkész áhítata következett. A délelőtti két fő előadója Dr. Kránitz Mihály és Korányi András volt. Az előbbi a hitről, az utóbbi a toleranciáról tartott érdekes előadást. Az előadások után egyházmegyei piactérre alakult a kaposvári templom kertje, ahol lehetőség volt a kaposvári ifisek által gyűjtött régi könyvek, valamint ecsenyi levendulából készült párna, somogyszobi méz, üvegékszer és surdi natúr, illetve füstölt sajt vásárlására, kóstolására. A nap folytatásában az egyházmegye gyüleke-

zetei számoltak be életükről, nehézségeikről, valamint könyvjutalomban részesültek a megye teológushallgatói. A folytatásban a balatonboglári Seven Houses Gospel Kórus lépett fel a kaposvári templomban, és adott egy jó hangulatú, közönségmozgató koncertet. A programot végül Smidéliusz Zoltán esperes áhítata zárta, aki felhívta a figyelmet azokra az értékekre, melyeket őrizni kell a somogy-zalai végeken. „Ti vagytok a föld sója”, szövege a nap mottója; adja az Isten, hogy valóban sóvá legyen az evangélikusság megyéinkben!



Energetikai felújítás Kaposváron



Több hónapos előkészítő munka után idén ősszel elkezdődött a kaposvári gyülekezeti terem belső felújítása és a parókiával együtt egy teljes energetikai fejlesztés.

A több mint 17.000.000 Ft-os beruházásnak köszönhetően két új mellékhelyiséggel bővült az egyházmegye legnagyobb közösségének otthona, valamint megújult a gyülekezeti terem és a lelkészi hivatal is.

Az energetikai fejlesztésnek köszönhetően új napelemek és napkollektorok kerültek elhelyezésre a parókián, valamint a teljes fűtésrendszer cseréjére, fűtésszigetelésre és új nyílászárók beépítésére került sor. A munkálatokat a gyülekezet áldozatos hozzájárulása mellett az egyházmegye, az egyház, valamint a KEOP pályázaton keresztül az állam és az Európai Unió támogatta. A felújított létesítmények átadására novemberben kerül sor.

Összeállította:

Pongrácz Máté; Mate.Pongracz@lutheran.hu

Evangélium az éterben

A kapuvári székhelyű *Rábaköz Rádióban* (FM 94.5) vasárnap esténként négy éve hallgatható rendszeresen egyházi műsor, néhány hete pedig a soproni *Corvinus Rádió* (FM 104.6) is megkezdte evangélikus félórának sugárzását, keddenként 20.00 órától. Az egyházmegye lelkészei így rendszeresen megoszthatják gondolataikat a hallgatókkal, beszámolhatnak a különböző egyházi programokról, illetve hirdethetik az evangélium üzenetét. Az elmúlt hetekben az új egyházi műsorban többek között szó esett az ötven esztendeje összetartó egykori soproni ifjúsági közösség, a Jünglingsverein történetéről, de elhangzott a nyárra tervezett soltvadkert Szélrózsa országos találkozóra való invitálás is. *Gabnai Sándor* esperes elmondta: szívesen várják mindenkitől a további műsorötleteket.



Hiánypótló csendesnap



A korábban beharangozott, ámde végül elmaradt országos presbiteri találkozó, az EPOT időpontjában, szeptember 14-én Csornán *Dr. Fabiny Tibor* és *Ittész János* nyugalmazott püspök szolgálatával presbiteri csendesnapot szervezett a Soproni Evangélikus Egyházmegye. A jól ismert evangéliumi történet egyik mondata – „Hát ti kinek mondotok engem?” (Mt 16,15) – alapján *Dr. Fabiny Tibor* Krisztus személyének és művének helyes értelmezésébe vezette be a jelenlévőket. Az egyházmegye felügyelője, *Dr. Gimesi Szabolcs* elmondta, hogy nemcsak magát a rendezvényt érzi hiánypótlónak, hanem a téma is rendkívül felcsigázta. „Meglépett, hogy több olyan gondolattal is találkoztam, ami már korábban is foglalkoztatott. Örültem annak, hogy az előadás után kisebb csoportokban beszélhettünk a témáról, és meghallgathattuk egymás véleményét.”

Régi iskola helyén új templom

Régi vágya teljesülhet a mindössze 75 főt számláló vásárosfalui leányegyházköztségnek: az istentiszteleteknek helyet adó egykori iskolaépületük helyén hamarosan templomot fognak építeni. A gyülekezet lelkésze, *Béres László* elmondta: az 1874-ben emelt iskola állaga annyira megromlott, hogy tovább már nem érdemes renoválni. A 15.000.000 forint összköltségvetésű új templomot külső, illetve a hívektől származó pénzbeli adományokon túl a helybeliek – és nem csak az evangélikusok – kétkezi munkájával igyekeznek megépíteni. Különös színt ad az építkezésnek, hogy Vásárosfalú erdélyi testvérközsege, Székelyvaja – egyébként református – lakói is felajánlották a segítségüket: ha az építkezés megkezdődik, nagyobb küldöttséggel érkeznek Vásárosfaluba, és a saját munkájukkal támogatják a 2006-ban önállósult Soproni Evangélikus Egyházmegye legújabb templomának elkészültét.

Összeállította: *Tubán József*; tubanjozsi@freemail.hu



Őrségi hangzatok



A kis Vas megyei falu, Őrimagyarósd neve sok szép táboros élményt idéz föl az egyházmegyéink gyülekezeteiben élő fiatal felnőttek szívében. Néhány év szünet után tavaly újra különféle hangszerek hangja töltötte be a környéket. Idén pedig augusztus 11-18 közt mintegy negyvenen vettek részt a táborban. Azok a fiata-

lok, akiknek az életében mély nyomot hagytak a korábbi őrimagyarósdai táborok, és közben szakavatott zenészekké értek, a régi lelkesedéssel tanítottak furulyán, fuvalán, gitáron, harmóniumon. A táborba az egyházmegye határain kívülről is érkeztek, illetve más felekezetű, főként katolikus táborlakók is velünk voltak.

A táborban a hangszeres és énekkari tanulmányokon keresztül szeretnénk megismertetni és megszerettetni a keresztyén egyházzenét. Minél fiatalabb korban kezdi ezt el valaki, egyházunk énekkincse és liturgiája annál inkább zenei kultúrájának részévé válik.

A hangszeres és zeneelméleti oktatás mellett reggeli és esti áhítatokat is tartottunk. A tanulás fáradtságát igazi tábori programok idején pihentük ki: csapatjátékok, vetélkedők, vagy a közeli Vadása-tó vizében való fürdés színesítette a hetet.

A zenei tábor méltó zárásaként a vasárnapi istentisztelet liturgiáját kísérték a táborlakók a héten tanult énekkari számokkal és hangszeres zenével.

Megállóhely

Az elmúlt hét év felújítási munkái, építési beruházásai értek véget 2013 októbertől végén a büki gyülekezetben. Elkészült a templomtető, a templom kerítése, a parókia belső korszerűsítése, és a gyülekezeti ház fűtés- és vizesblokkjának átalakítása. Pályázati, önkormányzati támogatásból és a gyülekezeti tagok adományaiból. A hálaadó istentiszteleten Rostáné Piri Magda esperes szolgált. Az ünnepi közgyűlés után Ágh Péter országgyűlési képviselő és Németh Sándor polgármester köszöntötte a gyülekezetet. Majd az ebéd

után a fiataloké lett a főszerep, hisz az ő javukat is szolgálja a beruházás. A Keresztmetszet zenekar koncertje élő internetes közvetítéssel szólalt meg. Majd a nyári erdélyi gyülekezeti kirándulásról néztünk meg egy képes beszámolót. A nap zárásaként megkoszorúztuk a temetőben az elhunyt lelkészek, felügyelők, adományozók sírját, és a 225 évvel ezelőtt született Hetyésy László – a Soproni Evangélikus Líceum egykori igazgatójának sírhelyét. A nap végén mindannyian megálltunk. Nem csak azért adtunk hálát, hogy ennyi minden megvalósult, hanem azért is, hogy a fiatalok mekkora örömmel és lelkesedéssel vették birtokba az átalakított gyülekezeti házat. Már most előre tekintünk, új terveket szövünk, a következő időszak feladatait tervezzük.

Mi van a ridikülben?

A címben feltett kérdésre a válasz nagyon változatos. Bizony egy női kézitáskában, mint láttuk, a kis kézi baltától a pótharisnyanadrágon át a márkás sminkkészletig minden lehet.

Mi van a ridikülben? Ez volt a bobai székhelyű Lakos Ádám Evangélikus Szeretetszolgálat munkatársainak október elején, Révfülöpön, az Ordass Lajos Evangélikus Oktatási Központban megrendezett csendesnapjának a címe és témája. A Szeretetszolgálatnál zömében nők dolgoznak (50 munkatársunk között két férfi van.), így a téma – mi van a ridikülben – nagyon testhezálló volt. Miután hazaérkeztünk a péntek délutáni hegyestűi kirándulásról, a ridikül tartalmára fűztük fel az esti bibliatanulmányt: a pénztárca kapcsán előkerült A gazdag ifjú története, az egészségügyi tasak jó alkalmat kínált Az irgalmas samáriai történetének elemzésére, a sminkkészlet kapcsán Jézus megkenetése Betániában története került a figyelem középpontjába. Szombaton délelőtt Kovácsné Tóth Márta lelkész kézitáskájából egy kisbalta került elő, melynek kapcsán Lk 3,9 és következő verseiből kiindulva a szolgálatban nyert örömeinkről és megtapasztalt veszteségeinkről hallgattunk meg egy mindannyiunk



száma sokat jelentő előadást. A csendesnapot úrvacsorai istentisztelettel zártuk, melyen dr. Hafenschner Károly, a konferenciaközpont igazgatója szolgált igehirdetéssel.

Szeretetszolgálatunk második alkalommal rendezett csendesnapot. Munkatársaink, akik Vas megye keleti és Veszprém megye nyugati határán, 19 településén látják el szolgálatukat, csak nagyon ritkán tudnak egymással találkozni, ezért is, valamint a testvéri és munkatársi közösség erősítése miatt is nagy szükség van az ilyen alkalmakra.

Összeállította: Kovács László; kovlac@isiscom.hu

Óvodai évforduló

Tamás misével ünnepelt a veszprémi gyülekezet és az óvoda közössége.

Az Örömhír Evangélikus Keresztyén Óvoda 2011 szeptemberében nyitotta meg kapuit, hogy hirdesse Jézus Krisztus Urunk evangéliumát, példát adjon a kicsiknek, mondta Isó Dorottya lelkész köszöntőjében. A Tamás misén az óvodába járó gyermekek és hozzátartozóik, valamint a gyülekezet tagjai együtt ünnepeltek, az énekeket a gyülekezet gospel kórusa kísérte, Kiss Szilvia kántor vezetésével. Ittész János nyugalmazott püspök Mt 11,25–30 alapján hirdette Isten ígését: Az tud keresztyén módon ünnepelni, aki az Isten-ismeretet helyezi előtérbe. A keresztyének örömeinek titka, hogy ismerik Istent, aki Jézus Krisztusban közöttünk van.

A Tamás misén résztvevők különböző helyszíneken áldást kérhettek, imádkozhattak a lelkészekkel, felírhatták imádságaikat egy papírra, lehetőség nyílt a keresztség megújítására is. Az istentisztelet úrvacsorai közösséggel zárult.



Családok és gyümölcsfák a Bakonyban

Bakonyszentlászlón 2013. október 13-án a gyülekezet családi napját tartották.

Az együttléti istentisztelettel kezdődött, a templom zsúfolásig megtelt; átélhették, hogy jó sokan együtt lenni egy akarattal. A program bográcsózással folytatódott.

Bekapcsolódva a Kárpát-medencében régóta termesztett

gyümölcsfajták megőrzésébe, a bakonyszentlászlói gyümölcsös tavaszi ültetését követően októberben a Bakony-tamásiba szánt őshonos facsemetéket vehették át. Már tervezik a sikátori telepítést is, mert nagy lehetőség rejlik ezekben a kertekben, amelyek által új utak és lehetőségek nyílnak a falusi gyülekezetekben.

Lelki vezetők emlékezete

Példaértékű összefogásnak lehettünk tanúi az Ajkai Evangélikus Egyházközség területén található Csékúton.

Az ott működő Baráti Kör kezdeményezte három, száz éve született lelki vezető emlékének megörökítését: Marton Ágnes evangélikus diakonisszának, Molnár Lajos templomépítő plébánosnak és Varga György katolikus néptanítónak állítottak emléktáblát az egymáshoz közel lévő templomok bejárati ajtaja mellett 2013. szeptember 1-jén.

Az emléktáblákat Bencze András evangélikus püspökhelyettes és Márfi Gyula katolikus érsek áldotta meg.



„Meg vagyok keresztelve!”

A keresztség volt a témája a Veszprém megyei egyházmegyei missziói napnak, melyet az ösküi templomban



tartották. Az istentiszteleten a liturgiát Isó Zoltán veszprémi lelkész, egyházmegyei missziói felelős és Hamza Kinga Dalma helyi lelkész végezte. Ittész János nyugalmazott püspök Kol 2,12-15 alapján hirdette Isten ígését: A keresztség titok, a keresztyén élet misztériuma. A keresztyén élet kezdete nem a test szerinti születés, hanem a keresztes napja, aminek időpontját sokan nem is tudják. Azt kérte a hívektől, kérdezzék meg keresztesük időpontját és keresztesési ígőjüket annak a gyülekezetnek a lelkésztől, ahol őket egykor keresztes-tették. Dr. Fabiny Tibor professzor előadásában a keresztség előzményéről, kereszteső János megjelenéséről, Jézus kereszteségről szóló tanításáról beszélt. Személyes emlékekkel, édesapja az ő keresztesésén elmondott beszédével zárta gondolatait.

Összeállította: Tóth Károly; karoly.toth@lutheran.hu

Megújult képzéssel várja leendő gimnazistáit a győri Péterfy evangélikus gimnázium



Nagy szeretettel várjuk a leendő óvodások, első osztályosok, kis- és nagygimnazisták jelentkezését intézményünkbe. Kérjük a gyülekezetek tagjait, hívogassák az evangélikus kisgyermeket és fiatalokat, legyenek ők is tagjai

közösségünknek. Az intézménnyel való ismerkedés lehetőségeit, az erre vonatkozó időpontokat az iskola honlapján követhetik figyelemmel: www.peterfy.hu

Ez úton hívjuk fel az érdeklődő családok figyelmét, hogy szeptembertől iskolánk tagozatos osztályokba várja a leendő gimnazisták jelentkezését.

Az új képzési formákról az alábbiakban adunk rövid tájékoztatót.

01-es kódszám: 4 évfolyamos gimnázium biológia-kémia tagozat

02-es kódszám: 4 évfolyamos gimnázium matematika-fizika tagozat

Ezeket a képzéseket elsősorban az egészségügyi, agrár, műszaki, gazdasági, tanár szakokra irányuló tanulóknak ajánljuk, valamint azoknak is, akik magas szinten kívánják elsajátítani az idegen nyelveket is. A természettudományos képzés és az idegen nyelvi tudás alkalmassá teszi diákjainkat jeles bel- és külföldi egyetemeken való továbbtanulásra.

03-as kódszám: 4 évfolyamos gimnázium angol-német idegen nyelvi tagozat, 9. csatlakozó évfolyam

Ezt a képzést elsősorban azoknak ajánljuk, akik az általános iskolában a már tanult angol vagy német nyelvet magas szinten kívánják elsajátítani, és még nincsen kialakult elképzelésük a továbbtanulásról, vagy már érdeklődnek a művészetek, a humán tantárgyak iránt.

04-es kódszám: 8 évfolyamos gimnázium emelt szintű idegen nyelvi képzés, 9. évfolyamtól angol-német idegen nyelvi tagozat

A 8 évfolyamos gimnáziumot azoknak a kisdíákoknak ajánljuk, akik könnyen tanulnak, különösen idegen nyelveket, motiváltak az új ismeretek befogadására, s az átlagnál magasabb elvárásoknak is meg tudnak felelni.

Mindennapi munkánk során szeretnénk méltónak bizonyulni a több mint 400 évet megélt intézményünk eredményeihez, tanár elődeink munkájához. A ránk bízott gyermekekkel az evangélikus hagyományoknak megfelelően szeretetteljes, következetes neveléssel, ökumenikus szellemben foglalkozunk. Szeretettel várjuk mindazokat, akik rokonszenvesnek érzik törekvéseinket.

Eötvös József Evangélikus Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskola

Az iskola küldetése:

Az iskola legfőbb nevelési célja az, hogy diákjait józan keresztyén szemléletmóddal felvértezve képessé tegye az egyházban és a világban folyó szolgálat elvégzésére. Ahogy Luther Márton fogalmazta meg a Nagy kátében a negyedik parancsolathoz fűzött magyarázatban:

„Ha az egyházi és a világi kormányzásban arravaló embereket szeretnétek látni, akkor nem szabad sajnálni sem pénzt, sem időt, sem fáradságot gyermekeink tanításánál és nevelésénél, hogy majd szolgálhassanak Istennek és a világnak.”

Minthogy a gyermek az Úr ajándéka (Zsolt 127,3), az evangélikus oktatási intézményben dolgozó pedagógus az Úr munkatársa a rábízott tanítványok formálásában, Isten által adott talentumaik (képeségeik, lehetőségeik) fejlesztésében és hasznosításában.

Az iskola profilja:

Gimnáziumi képzések /4 év/:

- általános gimnáziumi képzés
- SNI tanulók iskolai oktatásának irányelveit figyelembe vevő gimnáziumi képzés

Szakközépiskolai képzés /4+2 év/:

- elméleti és gyakorlati egészségügyi szakképzés

Felvételi követelmények:

Részvétel a központi felvételi eljárásban. Az egészségügyi szakközépiskolai osztályban egészségi alkalmasság.

A jelentkezőknek az Oktatási Hivatal honlapján közzétett jelentkezési lapon kell jelezni felvételi kérelmüket.

A felvételi vizsgák tervezett időpontjai:

Írásbeli: 2014. január 18.

Szóbeli: 2014. február 18. és 2014. március 7. között



Kollégiumi elhelyezés biztosított.

Bővebb információkért, kérjük, rendszeresen látogassanak el iskolánk honlapjára (<http://eotvos.sopron.hu>)!

Modern légkör ősi falak között

A Líceum a Dunántúl egyik legrégebbi iskolája. Keretei között alakult meg az ország első diáktársasága 1790-ben,



a ma is létező Soproni Nemes Magyar Társaság. Az iskola diákszövetsége - szintén országosan első - az ún. Deák-kúti Vármegyére vezeti vissza az eredetét, amely

a reformkor kezdetén, 1827-ben jött létre. 1918-ban a végzett diákok alakítottak és jegyeztettek be egy társaságot; ez a Líceumi Diákszövetség (öregdiákok).

Ma az ősi Líceum a következő oktatási formákat egyesíti magában:

- Nyolcosztályos gimnázium a 10-18 éveseknek, általában két párhuzamos osztállyal. Az egyik osztály teljesen magyar tanítási nyelvű, míg a másik

osztály diákjainak a fele német nemzetiségi képzésben vesz részt. Ők a tantárgyak felét német nyelven tanulják, ez az óraszámuk is legalább a felét jelenti.

- Négyosztályos gimnázium, általában szintén két párhuzamos osztállyal, ahol az egyik osztály magyar tanítási nyelvű, a másik osztály teljes egészében német nemzetiségi kétnyelvű osztály, a tárgyak, ill. az óraszám fele németül fut.

- A négyosztályos nemzetiségi képzéshez a németül kevésbé tudóknak előkészítő év csatlakozik. Az ebben a képzésben résztvevőknek az első év (0. évfolyam) heti 21 németórát jelent. Hasonló rendszerben működik az angol nyelvi előkészítő osztályunk is.

A hittan tanítása felekezetek szerint folyik, evangélikus és katolikus német változatban is.

A magyar, ill. a magyar és német anyanyelv mellett idegen nyelvként németet, angolt, latint, franciát és orosz a

választandó két nyelv között, harmadik nyelvként - fakultatívan - választható a latin, francia, orosz és a finn. A közismereti képzés mellett fontosnak tartjuk a művészeti nevelést és a sportot is. Mindkét területen számos szakkör, érdeklődési kör áll a diákok rendelkezésére.

Az ország négy régi protestáns gimnáziumának (Debrecen, Pápa, Sárospatak, Sopron) egyikeként, az ősi hagyományokat őrizve, de lépést tartva a mai korral, igyekszünk testben, szellemben és lélekben ép, erős, egészséges fiatalokat nevelni, akiknek fontos Isten ügye, embertársaik és a haza boldogulása.

Egykori és mai tanítványainkon keresztül is szoros kapcsolatot tartva a dunántúli evangélikus gyülekezetekkel szeretnénk egyházunk évszázados oktatási-nevelési szolgálatát a mai evangélikus misszió ügyévé formálni.

További információk: www.bdeg.hu

Iskola a templom mellett

A lutheránusok temploma mellett álló Evangélikus Mezőgazdasági, Kereskedelmi, Informatikai Szakképző Iskola és Kollégium, vagy ahogy a községiek ismerik: a Teki, immár 114 éve áll a nevelés szolgálatában, 12 éve újra evangélikus iskolaként. Közösségünk alapértékei a szeretet, a megbecsülés, valamint egymás elfogadása. Fontosnak tartjuk, hogy segítséget nyújtsunk mindazoknak, akik az élet bármely területén problémákkal, nehézségekkel küzdenek. A keresztyén szellemiséget erősítik vallásos alkalmaink. Ezek az együttlétek mindnyájunkat közelebb visznek Istenhez. Intézményünk nevében azonban ott szerepelnek e szavak is: szakképző iskola. Ebből adódóan alapvető célunk, hogy munkájukhoz értő szakembereket képezzünk, összhangban a azzal kormányzati elképzeléssel, melynek középpontjában a kétkezi munka becsületének helyreállítása áll. A mezőgazdasági szakirányon tanulók az iskola tangazdaságában és tankertjében – egy komplett mintagazdaságban – szerzik gyakorlati is-

mereteiket, tapasztalataikat, s kiváló lovásszá, kertésszé, gazdává vagy állategészségügyi, illetve mezőgazdasági technikussá válhatnak tanulmányaik végére. Jól működő felnőttképzési rendszerünkben képesítést szerezhetnek az iskolapadból már kikerültek is. A kereskedelem-marketing szakon végzett, idegen nyelveket beszélő, képzett logisztikai szakembereket hazai és külföldi szállítmányozási cégek várják, de kereskedőként végzett tanulóink is jó esélyekkel indulnak a munkaerőpiacon.

Az informatika szakmacsoportban tanuló diákok is piacképes képzettség birtokába jutnak, informatikai rendszergazda képesítést szerezhetnek. A tekis diákok az ECDL és a Cisco Lokális Akadémia képzéseiben is részt vehetnek, de kiemelendő, hogy az említett képzéseken megszerezhető ismeretek más szakon tanuló fiataljaink számára is hasznosak lehetnek. Kösze a turiszták kedvelt célpontja, ám kevés a vendéglátásban jártas szakember. Erre a nemrégiben indult szakács-, pincér-, és vendéglős képzésünk jelenthet me-



goldást. Diákjaink az iskola új, minden igényt kielégítő tankonyhájában, illetve tantertermében sajátíthatják el a gyakorlati fogásokat, majd felsőbb évfolyamba lépve már külső gyakorlati helyeken is tökéletesíthetik tudásukat. Büszké vagyunk arra, hogy a Teki olyan közösség, mely hívja és befogadja az érkezőket. Közösségünk tagjai elmondásuk szerint életre szóló élményekkel gazdagodnak középiskolás éveik során. Olyan emlékekkel, melyeket az alma materbe visszatérve, évtizedek múltán, öszülő halántékkal is szívesen, meghatottan idéznek vissza. Bízunk abban, hogy Isten segítségével még hosszú időn át építhetjük ezt a közösséget, élményekkel, értékekkel és tudással gazdagíthatjuk mindazokat, akiket elvezet hozzánk az Úr.

Nyolcvanöt év Isten hatalmas és irgalmas kezében

Fehér Károlyt hatvan évvel ezelőtt, 1953-ban szentelték lelkésszé. Székesfehérváron tartott előadásának címét – Hatvan év Isten szolgálatában – módosította: Nyolcvanöt év Isten hatalmas és irgalmas kezében. A cím valóságát egész élete során érezte.



Melyek voltak életének főbb állomásai, szolgálati helyei?

- 1928-ban születtem Somlószőlősen, 1948-ban érettségiztem a Pápai Református Kollégiumban. Ösztől 1951-ig a Soproni Evangélikus Teológia fakultásának teológiai hallgatója voltam, miután az akadémia Budapestre költözött, az utolsó két évet ott végeztem, 1953. július 5-én szentelt lelkésszé Vető püspök. Három éven át hat helyen voltam segédlelkész. 1957 nyarán a csöngei gyülekezet választott meg parókusává, tizenhárom évig szolgáltam, itt volt az esküvőnk 1958-ban, feleségem Gockler Lenke vegyész-mérnök. 1970-től 1981-ig Alsóság lelkésze voltam, 1981-1996-ig a szombathelyi gyülekezetben parókus, kilenc évig a vasi egyházmegye esperese. 1996 szeptemberében költöztünk Székesfehérvárra. A városhoz családi körülmények kötöttek, idősebb fiam, Mihály itt él családjával, három unokánk van, a fiatalabb fiam, Tamás Budapesten lakik.

Hogyan jellemezné a csöngei és alsósági gyülekezetekben való szolgálatokat?

- Csönge akkor az elnéptelenedő gyülekezetek közé számított, a fiatalok közül sokan a közeli településekre ingáztak. Ez megnehezítette a gyülekezeti munkát. Alsóságnak én voltam a második lelkésze. Itt tapasztaltam meg először, mit jelent

egy egyházmegye számára, amikor a lelkészi munkaközösség nem egy hivatalos szerv, hanem élő, eleven, egymást segítő testvéri közösség.

A nagyvárosi, szombathelyi gyülekezet nyilván más feladatokat is adott.

- Szombathelyi szolgálatom során sok olyan családdal találkoztam, akik egykori gyülekezeteim területéről kerültek oda. Számomra itt kezdődött az ökumené valóságos ünnepi és hétköznapi megélésének a lehetősége. A szombathelyi lelkészség sok energiáját, idejét vette el a könnyező fagombba okozta károk kijavítása és a templom százesztendősi jubileumára való készülés, külső, belső renoválás. Megromlott egészségi állapotom, a szükséges szolgálat ellátásának a képtelensége késztetett a nyugdíjba vonulásra.

Hogyan emlékszik esperesi szolgálatára?

- Különös esperesség volt az enyém, saját magam segédlelkésze voltam. Nem én kaptam segítséget, hanem ha valahol be kellett ugrani, nekem kellett ellátni a szolgálatot. Feledhetetlen élményt jelentett számomra az Őrség evangélikusságának a megismerése. Ha valaki teljesen alkalmatlan az esperesi szolgálatra, az én voltam: készségesen szót fogadok, de nem tudok szervezni, dirigálni.

Nyugdíjasként a székesfehérvári gyülekezetben is számítanak önre.

- A gyülekezet életébe való beépülés az egészségi állapotom javulásával vált intenzívebbé. Nagy ajándék a lelkész és a gyülekezet befogadó szeretete. A szolgálatot koromhoz és erőmhöz képest szívesen fogadom, feleségemmel a szórványok gondozásában is tudunk segíteni.

A liturgia megújítását szívügyének tekinti.

- Az istentisztelet, liturgia szeretete szinte kezdettől fogva végigkísért, örömet jelentett számomra. Az Agenda szerkesztőbizottság tagja lehettem, részt vettem a megújított liturgia és liturgikus könyv szerkesztésében, a székesfehérvári gyülekezet életébe való beiktatásában. Nekem ez az életelemem. Nem egy terület, amihez különösen ragaszkodom, hanem ami szorosan tartozik lelkészi mivoltomhoz. Nem értem a tartózkodást, az ellenállást a megújított liturgiával kapcsolatban. Tisztelem azokat, akik hajlandók a liturgiával, a liturgikus könyv által felvetett kérdésekkel foglalkozni, de nem tudok mit kezdeni azoknak a véleményével, akik közül számosan meg sem próbáltak ismerkedni annak tartalmával.

Azt mondta, egész életében érezte, hogy Isten kezében tartja.

- Lelkészsé szentelésünk reggelén a 27. zsoltár volt az útmutatóbeli ige: „Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem, hogy az Ő házában lakhassam egész életemben”.

Boldog vagyok, hogy az Úristen ezt a kérésemet jobban meghallgatta, mint azt kérni vagy hinni reméltem.

Balla Emőke

A jövő mi vagyunk

Egy „új család” mindennapjai

Minden kamasz életében bekövetkezik az idő, amikor középiskolát választ magának. Új közösségbe kerül, sokszor távol az otthontól, a szerető családtól. Az édesanya gondoskodó öleléséből kilép a nagyvilágba.

Milyen is lehet egy kollégium belülről? Milyen csapat vár ott? Befogadnak-e? Ki lesz az új családom a hétköznapi küzdelmeiben? Kivel osztom meg örömet, bánatomat? Ülünk most be a Soproni Líceum Hetvényi Lajos Diákot-



honának negyedik emeleti lányszobájába. Szeretném bemutatni Nektek egy újonnan kialakult kis család négy tagját: *Fekete Fatime* 10/D, Bükrről, *Gregensen-Labossa Júlia* 11/A, Szombathelyről, *Galavits Petra*, 11/D, Bükrről, *Kőházi Mercédesz*, 11/B, Bakonyszombathelyről. Ennek a vidám kis csapatnak tettem fel néhány kérdést az iskoláról, a kollégiumról, közösségről, jövőről.

Miért esett erre az iskolára és a kollégiumra a választások két illetve három évvel ezelőtt?

Petra: Erre az iskolára én nem is gondoltam volna. Unokatestvérem, aki most már második éve tanul a teológián, kezdte el mondani, hogy: „Petra, szerintem az egy nagyon jó iskola, menj oda!”... Addig-addig hajtogatta, hogy elmentem az iskola nyílt napjára, és igazán megtetszett. Hallottam az iskola jó közösségéről, ezzel együtt a kollégiumról, és persze oktatásába is belepillanthattam. Nekem a legfontosabb mindig a jó közösség volt, ez alapján is akartam választani, és ez bizonyult a legjobbnak a ranglistámon.

Júlia: Családi szálak fűznek az iskolához, az unokabátyám

is ide járt, és sok ismerősöm is van, aki a Líceumban végzett. Emellett nekem fontos volt az is, hogy evangélikus iskola.

Hogy érzitek itt magatokat? Miben különbözik a korábbi iskolától a Líceum?

Fatime: Alapjában véve nincs semmi gond a sulival, az osztálytársak és a tanárok többsége nagyon jó fej, de rengeteget követelnek, amit néha nagyon nehéz teljesíteni. Itt teljesen más a viszonyom a tanárokkal és a diáktársaimmal is, mint a korábbi iskolámban, és néhány dolgot sokkal szigorúbban vesznek, nagyobb a teljesítménykényszer.

Júlia: Nagyon szeretek a Líceumba járni. Az, hogy kollégista vagyok, ezt még jobban fokozza. Nem csak világi szempontból közelítik meg a dolgokat, hanem vallásból is. Ha valakinek elmeséltem, hogy az Apukám Szombathelyen lelkész, akkor nem lepődött meg és nem kérdezett vissza, hogy: „akkor ő hogy házasodhat, és hogy lehet gyereke?”

Mercédesz: Ez az iskola néha olyan, mint egy versenyis-tálló. Őszintén megvallva néha szívesebben kucorognék otthon az ágyamban. De az motivál, hogy ezek után a kisebb nehézségek után könnyebb lesz az egyetem.

Milyen a közösségi élet, hogy telnek a mindennapok?

Fatime: A közösségi élet nagyon jó, minden hétre jut valami izgalmas program.

Petra: Az iskola és a kollégium is jó, úgy érzem, befogadó közösség vagyunk. A kollégisták persze még összetartóbbak, hiszen a mindennapi problémáinkat együtt éljük át. Napjainkból a kis rosszaságokat sem felejthetjük ki (pl. alvás színlelése az esti áhítat miatt), hiszen így élet a kollégista élet!

Júlia: Minden barátságos, főként a kollégiumban, ahol össze vagyunk „zárva” száz másik diákkal. Reggel hangosbmondóra ébredünk, ami nem a kedvencünk. Reggelizünk, suliba megyünk, „haza”jövünk, a barátainkkal vagyunk, esetleg tanulunk is, ha muszáj, majd este kimegyünk egy picit a városba.

Mi a legemlékezetesebb élményetek így együtt a szobatársakkal?

Mercédesz: Ahogy „öregszünk”, egyre pörgősebb az életünk, és minden együtt töltött nap egy új kaland.

Júlia: A kedvenc emlékeim közé tartozik, amikor horrorfilmet néztünk és pizzát ettünk a lányokkal, majd nem mertünk egyedül kimenni a folyosóra. Petrával egyik délután kitaláltuk, hogy nézzünk mesét, el is kezdtük nézni, de olyan fáradtak voltunk, hogy csak azt vettük észre, hogy vége van. Picit elaludtunk.

Különleges-e számotokra ez a közösség?

Mindenki: Igen, igazán különlegesnek érzem a szobánkat családias hangulata miatt.

Szeretnétek-e, ha a ti gyermekeitek is ebbe az iskolába, kollégiumba járnának majd?

Júlia: Örölnék, ha az én gyermekeim is ide járnának, hiszen szerintem ez egy nagyon jó iskola, Sopron pedig egy fantasztikus város!

Fontosnak tartjátok-e, hogy az otthoni gyülekezeteknek is aktív tagjai legyetek?

Mercédesz: Abszolút. Azt gondolom, hogy a fiatalokat jobban be kellene vonni a gyülekezetbe, ezért próbálok én is példát mutatni és eljárnai a gyülekezetünkbe.

Júlia: Igen, fontosnak tartom, hogy egy gyülekezet aktív tagjai legyünk, és az ifjúsági életben is részt vegyünk, hisz mi vagyunk az evangélikus egyház jövője.

Tovább harangozunk

Megjelent a Dunántúli Harangszó legújabb változata.

Főleg a fiatalabbak kedvéért szükségesnek tartom, hogy az itt következő kis „emlékeztetőt” közvégyem:

1. A rendszerváltás után egyházunk „éberbizottságának” jeles tagjai szükségesnek tartották, hogy védetté nyilvánítsák a Harangszót, nehogy valakinek eszébe jusson elindítani. Ezt nyilván nem a Harangszó ellenében cselekedték, hanem azért, hogy tőlük függetlenül senki ne foghasson hozzá a lap újraindításának időszerű, hasznos és szükséges munkájához.

2. Ami ezután következett, azt csak „szent” tétlenségnek és semmittevésnek lehet nevezni. Ez az a bizonyos, már Jézus által is diagnosztizált betegség: másokat akadályoznak, maguk nem mennek be!

3. Történt pedig Sopronban, hogy az ottani presbiterek óhajának engedve megszületett a Dunántúli Harangszó, első példányában nagyon primitív és gyermekded küllemben, írógéppel elkészítve... Többen „aggályoskodtak”, ennek ellenére a lap mégis fölfutott 1000 példányra, és másfél évig működött. A benne megjelenő cikkek tartalmáról és színvonaláról nem nekem kell szólnom, csak annyit jegyzek meg, hogy a lap olyan teológiai és irodalmi anyagokat közölt, amelyeket másutt nem vagy csak alig-alig lehetett akkoriban olvasni.

4. Már az első évben „fölbredtek” az ellenérdekeltek, és a lap határozott és elkötelezett teológiai és irodalmi irányultsága fokozatosan megváltozott. Talán senki nem vitatja, hogy édesapám értett valamicskét a lutheri teológiához. Ő volt az első, aki észrevette a változást: „Nagyon nagy hiba, fiam, hogy ez az írás itt szerepel!” – mutatott rá az egyik cikkre. Neki lett igaza... Az általunk szerkesztett utolsó számról, amelyet kórházi betegágyán olvasott el, pedig csak ennyit mondott: „Másfél év munkájának méltó befejezése!”

5. Másfél év után következett a DH második korszaka – immáron nélkülünk. Ettől kezdve a lap más jelleget öltött (ami önmagában véve soha nem baj, nem is bűn): tény, hogy a lap hangja, teológiai irányultsága megváltozott.

6. Aztán a lap Sopronból Győrbe tette át székhelyét – egyházkerületi lappá avansált. Örömmre szolgált, hogy hónapról hónapra olvashattam. Úgy gondolom, hogy mint a kerület lapja, jó szolgálatot tett az akkor induló régi/új egyházkerület életében.

7. Aztán következett a két év, a sírba tétel, amelyet most (hála Istennek) ismét egy újabb kezdet követhet. Ha csak negyedévenként is, de kézbe vehetjük (immáron színesben) az új Dunántúli Harangszót. A lap megint arcot váltott, reméljük, hogy az olvasóit is meg fogja találni!

8. Még csak annyit, hogy az eredeti DH az első másfél év után nem halt meg teljesen, hanem a Pásztortársakban folytatódott, hogy olvasók százai kezébe havonként elvigye azt a szellemi-lelki táplálékot, amelyre a jelek szerint volt, van, lenne igény...

9. Az új DH tehát immáron negyedik körét futja. Remélem, nem ejti el és senki nem is veszi ki kezéből a stafétabotot...

10. Végül volna egy kérdésem is! Akik ráültek és lefedték a Harangszó nevét, nem gondolják-e, hogy föl kellene kelniük róla? E mostani szerkesztőséget látva nekem úgy tűnik, van itt a kerületben akkora szellemi tőke, hogy a túlságosan Pest-centrikus Ev. Élet mellett egy kerületi néplap induljon el, amely nemcsak egyes sztár-személyeket és „országos” történeteket tenne közkinccsé, hanem a kerület egészéről adna, adhatna hétről hétre újabb és újabb tájékoztatásokat. Vagy ha nem is hétről hétre, de havonta!

11. Szép ez a színes DH, öröm olvasni, lapozgatni. Tartalmában a régi Kapi-féle Harangszóra emlékeztet, amely küllemben csak fekete betűket nyomtatott fehér papírra, szerényebb formában, ámde mégis olyasmivel tudta megajándékozni az akkori olvasókat, hogy az elmúlt évszázad legolvasottabb evangélikus lapjának bizonyult.

A Dunántúli Harangszó élt, él, élni fog...

Weltler Sándor ny. lelkész

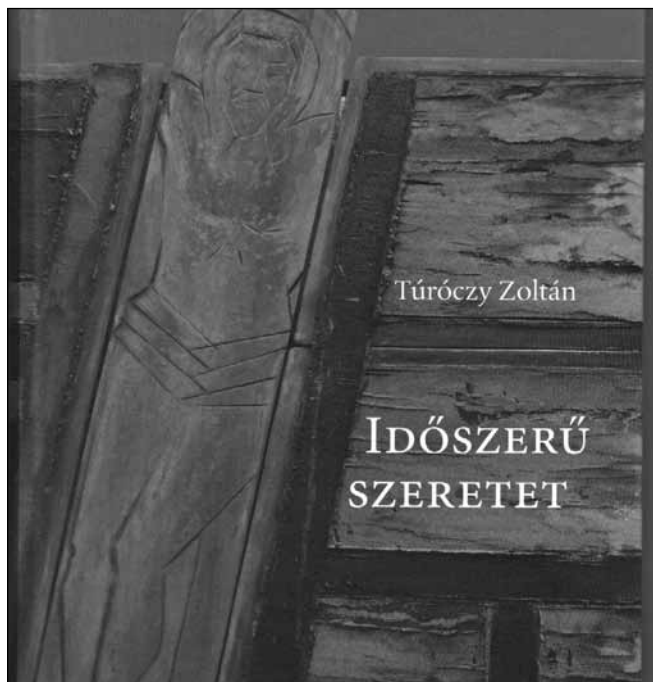
Tisztelt Olvasóink!

Köszönjük a sok áldáskívánó visszajelzést a Dunántúli Harangszó első számával kapcsolatban. A kritikákra is odafigyeltünk. Reméljük, hogy a mostani szám olvasása már választ ad sok kérdésükre.

Nem könnyű megfelelni az ellentétes kéréseknek, melyekből a legpregnansabb a „legyen több teológiai olvasnivaló, kevesebb híranyag” kontra „legyen több hír az egyházmegyékből, akár a teológia rovására” vélemények voltak.

Újságunk 2014. végéig ebben a formában, szerkezetben és időközönként jelenik meg, de a továbbiakban nyitottak vagyunk a lapterv módosítására, figyelembe véve a visszajelzéseket, igényeket és a lehetőségeket.

Kovács László megbízott főszerkesztő
kovlac@isiscom.hu



A Túróczy-hagyaték Alapítvány és a Luther Kiadó közös kiadásában október végén megjelent Túróczy Zoltán püspök (1893–1971) igehirdetéseinek legújabb kötete.

Az IDŐSZERŰ SZERETET című prédikációgyűjtemény a magyar perikóparend epistolai sorozata alapján született igehirdetéseket tartalmazza, amelyeket a szerző második félreállítása idején az 1953/54-es egyházi esztendő igehirdetési alapigéi alapján írt.

Ezért ez a kötet bizonyos értelemben „folytatása” az Evangélikus Teológiai Akadémia kiadásában 1989-ben megjelent – és már régóta nem kapható – Posztillás könyvnek, amely az 1952/53-as egyházi év evangéliumi sorozata alapján született.

A 120 évvel ezelőtt született püspökre emlékezve közlünk a 3. oldalon igehirdetés-részletet a most megjelent kötetből.

(A kötet kapható egyházunk könyvesboltjaiban és az alapítvány terjesztésében. <http://zope.lutheran.hu/honlapok/turoczy>)

XXIII. Országos Evangélikus Hittanverseny „Együtt (l)enni, jó!”

Téma: Az együtt, a közösen megélt alkalmak, találkozások, mindig összetartóak egy közösség életében. Hát még ha étkezés is párosul hozzájuk!

Selejtezők: Területi/gyülekezeti selejtezők: 2014. február 22.

Döntők - Iskolai:

várhatóan 2014. március 29-30, a helyszín szervezés alatt

Gyülekezeti: várhatóan 2014. április 4-5, a helyszín szervezés alatt

Jelentkezés: mee.gyio@gmail.com e-mail címen

A hittanversenyen résztvevő korosztályok számára az igeszalkasok kijelölése folyamatban van.

Karácsonyi hangversenyek

az Oroszlányi evangélikus templomban
2013. december 14-én szombaton
18 órakor

és

Tatabányán a Bánhidai Református Templomban

2013. december 15-én vasárnap
17 órakor

műsoron:

Händel: Messiás oratóriuma 1.tétel
közreműködik

az Oroszlányi evangélikus Énekkar
Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Meghívó Luther-konferenciára

2014. január 1. – február 2. között immár hetedik alkalommal kerül megrendezésre a Révfülöpi Oktatási Központban a Luther-konferencia, mely nem csak teológusok számára, hanem minden egyházat szerető, evangélikus voltát komolyan vevő, és egyházunk tanításában elmélyülni akaró testvérünk számára hozza közel Luther teológiáját, és teszi lehetővé a lutheri kegyesség gyakorlását.

Szeretettel hívjuk és várjuk a konferenciára testvéreinket. A részletes programot és tudnivalókat az Evangélikus Életben, valamint egyházunk és az Oktatási Központ honlapján tesszük majd közzé.

*Isó Dorottya és Hafenschner Károly
a konferencia házigazdái*

Meghívó közös ünneplésre

Egyházkerületünk születésnapján, **február 23-án (vasárnap)** – gyülekezeteink kerületünkről megemlékező, hálaadó imádsága mellett – szeretettel hívjuk testvéreinket **15 órára** a székesfehérvári templomba, hogy a születésnapot istentisztelet keretében is megünnepeljük.

Az igehirdetés szolgálatát *Ittész János* ny. püspök végzi.

a székesfehérvári gyülekezet



Dunántúli Harangszó

A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület lapja
Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó: Szemerei János püspök

Megbízott főszerkesztő: Kovács László

Telefon: +36 20/824-2869

Email: kovlac@isiscom.hu

Szerkesztés, terjesztés: Koczor György

Telefon: +36 20/824-3444

Korrektor: Miklósné Jancsó Hanna

A szerkesztőség címe: 9775 Nemeskolta, Szabadság u. 59.

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság

Megrendelhető: E-mail: gyorgy.koczor@lutheran.hu

Postacím: 8933 Zalaistvánd, Arany J. tér 2.

Számlakezelő: Zalaistvándi Evangélikus Egyházközség

Számlaszám:

UniCredit Bank 10918001-00000028-48030025

Külföldről: IBAN: HU20 1091 8001 0000 0028 4803 0025

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés: Renzol Dekor Reklámstúdió, Zalaszentgrót

A cikkek tartalmáért a szerző vállal felelősséget!

ISSN 1416-9770

A hátoldalon az oroszlanói evangélikus templom harangjai láthatók. Fotó: Koczor Márton